

pühha seadust ja wannemate kohhut, hoolt kanda ommaksete eest. Kui wanna pealik nenda ühhe laua jures nomis, pandi kaarta ka warssi teistegi laudade pealt ärra. Siit ja sealt paistis mõnest näust häbbi, mõnest ka tiggedus, agga mitte üks ei lausund sõnna, waid ollid wait kui tummad koerad. Wimaks ajas kutser ukse ette; wanna pealik jättis Juumalaga ja sõitis ärra. Mehhed watasid tedda takka, ja üks wanna hukka läinud jomamees, kes kõik omma warra olli jomiseega ja kaardimängimisega ärra prassiind ütles: „Kül ta olli agga häbbemata, mis ta kõik meile julges bölda!“ üks teine wastas temmale: „Pea omma su! kõik on selge tössi.“ Karel ei mõelnud tänna enniam kaardimängimise peale, waid läks kohhe koju; pealiku tähhendamised kaartidest naeste ja laste süddame kurbduse peale ei läinud temma melest. Temma tulli lahke näu ja lõbbusa sõnadega koju. Müüd hakkas westi majas hopis teine ellu; kui läbbi jäi Karel koju, kandis hoolt ni hästi westi, kui ka naese ja laste eest. Westi

kollises nenda kui olleks ütlenud: „Oh! rõmu, oh! rõmu, ja wanna Jürri süddames seisib mõtte, kui olleks wanna kaddund suur-isa jälle westi perremehheks olnud. Oh Jõsand! eks se olleks siis wõinud ka nõnda jada, ja maja pidamine õnnistuses eddasi minna!? Wasila päwa õhtul astusid temma norema poea wadderid tuppä, terretasid tedda pilkades: Noh! Karel, müüd olled võiete tuffumuiaks jäänud, et sind enniam kuskil nähha polle. Olleme sind watama tulnud ja tõime kaardid kasa. Nende sõnadega tõiwad nad laua nurgast wälja, wiiskasid kaardid laua peale ja kutsusid Kaarlit mängima, mis ka kohhe sündis. Maene läks toast wälja ja nuttis kõkis kibbedaste. Mõnne päwa pärrast tullid jälle, ja ikka jälle, ja kutsusid Kaarlit wäggise ka endi jure, ja sedda ta teggi. Müüd läks aasta aastalt temma kurri elluwiiis eddasi, ja ikka aeg aealt kurjemaks. Kaarli süddamega olli müüd nenda luggu, kui pühha kirri tunnistab: „Kui rojane waim inimisest on wälja läinud, siis käib temma